

[Bjerring.]

skarpe Modstandere af dette Forslag, og af Assistenten findes der kun 7 i en Hovedbestyrelse paa 28 Medlemmer.

Hvad jeg ogsaa finder Anledning til at fremhæve, er dette, at Stationsforstandernes egne Repræsentanter i Hovedbestyrelsen, da man ikke fra Organisationens Side kunde opnaa Tilslutning til en blank Afvisning af det foreliggende Forslag, selv har tiltraadt et Forslag om visse Forbedringer og sagt, at hvis disse Forbedringer kunde opnaas, vilde man tiltræde dette Forslag.

At denne min Opfattelse er rigtig, fremgaar af, at man i Jernbaneforeningens sidst udkomne Medlemsblad „Vor Stand“ skrev: „Det skal understreges, at Tilslutning er givet ogsaa af Repræsentanter for de Kategorier, som fortrinsvis repræsenterer de 65-aarige.“ Jeg synes, at der gennem dette Citat fra Jernbaneforeningens Medlemsblad, som jeg gaar ud fra er korrekt, er givet Bevis for, at man fra den Side har accepteret Ordningen, hvis der kunde opnaas visse Forbedringer, saa jeg giver ikke meget for den Agitation, der foregaar udenom Organisationerne, efter at disse har tiltraadt Forslaget.

I Forslaget om Nedsættelse af Aldersgrænsen fra 70 til 65 Aar er indsat visse Undtagelsesbestemmelser for Søfartspersonalets Vedkommende paa Grund af de særl. ge Forhold ud i Fremtiden med Hensyn til Brobygning o. s. v. Jeg har modtaget adskillige Henvendelser fra Søfartspersonalet, hvori de har anmodet om, at Aldersgrænsen ogsaa maatte blive nedsat for deres Vedkommende. Man ser altsaa det mærkværdige, at samtidig med, at man fra visse Sider anker over denne Nedsættelse af Aldersgrænsen, er der andre, der ønsker, at Aldersgrænsen maa blive nedsat for deres Vedkommende; saa mærkværdigt kan Forholdene arte sig.

Den højtærede Trafikminister imødegik forleden de Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller fremkom med for en Tid siden paa et konservativt Landsmøde. Den ærede Formand for det konservative Folkeparti udtalte sig i meget højtflyvende Vendinger om den enestaaende Brutalitet. Nu synes jeg, at der netop er vist megen Hensynsfuldhed, og det har den højtærede Trafikminister jo ogsaa paapeget. Naar man kommer ind paa dette Spørgsmaal, synes jeg ikke, man skal komme alt for højt op og fremstille det, som der sker en meget stor Uret og Folk kastes ud i Arbejdsløshed. Ja, der er endda nogle, der er gaaet saa vidt at

tale om Fattiggården i denne Forbindelse. Naar man kan faa 70 pCt. af sin Indtægt i Pension, saa synes jeg, det er noget ved Siden af at komme saa højt op, som Tilfældet har været.

Jeg vægrer mig ved at tro, at der fra anden Side her i Rigsdagen skulde være nogen stærk Modstand mod dette Forslag. Det er jo ikke mere end et Aars Tid siden, at man baade fra konservativ og fra Venstres Side fremsatte Forslag om Nedsættelse af en Kommission, der skulde overveje Statsbanernes Forhold og særlig fremkomme med Forslag til en mere økonomisk Drift. Jeg vil derfor ikke antage, at der vil blive nogen særlig stærk Modstand mod dette Lovforslag, som efter min Mening løser Spørgsmaalet paa en praktisk og human Maade, og som har faaet Tilslutning fra Organisationerne, baade fra Jernbaneforbundet, Lokomotivmændene, Jernbaneforeningen o. s. v. Det har faaet Tilslutning fra samtlige forhandlingsberettigede Organisationer, og det tillægger jeg, som sagt, den allerstørste Betydning, og jeg vil anbefale dette Forslag til det høje Tings velvillige Behandling.

Hans Jacob Sørensen: Vi har ved Bygndelsen af denne Rigsdagssamling modtaget 2 Meddelelser fra den højtærede Minister for offentlige Arbejder om Statsbanernes Forhold. Den ene er den sørgelige og almindeligt tilbagevendende Besked om Statsbanernes forventede Underskud — for det kommende Finansaar er det budgetteret til ca. 38. Mill. Kr. —, den anden er det til Behandling foreliggende Lovforslag, der jo er fremsat for, som det hedder i Bemærkningerne, at aabne Vej for en Formindskelse af Statsbanernes overtallige Personale.

Selve dette konkrete Forhold: Bemyndigelse for Ministeren og Statsbanernes Ledelse til at frigøre sig for overtalligt Personale ved Opsigelse eller Afskedigelse er jo ordnet i Forvejen, idet Ministeren har en saadan Bemyndigelse i Grundlovens § 17, Tjenestemandsløvens § 8 samt §§ 53 og 59, der giver Bemyndigelsen en mildere Form, idet der aabnes Vej for, at Afskedigelsen kan vederlægges med Ventepenge eller Pension. Og den højtærede Minister har f. Eks. i Administrationskommissionens Betænkning klart givet Udtryk for, at Administrationen har Ret til, naar den har overtalligt Personale, at frigøre sig for dette. Jeg skal tillade mig at citere af Administrationskommissionens Betænkning af 5. September 1924:

„Med Hensyn til det andet Punkt —